

Köszönetet mondunk Adámi Máriának, Bolla Zsuzsannának, Rosta Izabellának, Keveházi D. Sámuelnek, Kiss Tamásnak, Magyarai Mártonnak, Molnár Katának, Vermes Tibornak, valamint az evangelikus.hu-nak fotóik felhasználásáért.

Szerkesztette: Réz-Nagy Zoltán

Evangelikus Hittudományi Egyetem
1141 Budapest, Rózsavölgyi köz 3.
Tel.: +36-1/469-1050; fax: +36-1/363-7454
Mobil: +36-20/824-9263
E-mail: teologia@lutheran.hu
Honlap: <http://teol.lutheran.hu>

Luther Kiadó • Budapest, 2018
www.lutherkiado.hu
Felelős kiadó: Kendei K. Péter
Olvasószerkesztő: Petri Gábor
Műszaki szerkesztő: Török Andrea
Nyomdai kivitelezés: Prime Rate Kft.
Felelős vezető: dr. Tomcsányi Péter

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZ

Hív az egyház

várnak az emberek

**EVANGÉLIKUS HITTUDOMÁNYI EGYETEM
BUDAPEST**

HA A PÁLYAVÁLASZTÁSON GONDOLKODSZ, JÓ TUDNOD:

- Szükség van jó lelkészekre, akik örömmel végzik szolgálatukat.
- Új munkatársakat vár az egyház a diakóniai intézményekbe.
- Sok jól képzett, gyerekbarát hitoktatóra van szükség az iskolákban és a gyülekezetekben.

VÁLASSZ EGYHÁZI PÁLYÁT!

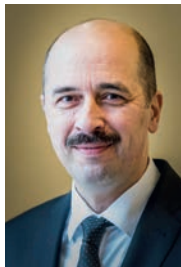
- Lehetsz lelkész, hittanár, diakónus, egyházzenész.
- Isten ma is keresi az igehirdetőket, gyülekezetépítőket és az egyházi közösségek aktív munkatársait.
- Többen várnak lelkigondozókra és segítő egyházi munkatársakra, mint gondolnád.
- Sokan imádkoznak ma is fiatal munkatársakért az egyházban.
- Ha lelkész, hitoktató vagy diakónus leszel, jó közösségben dolgozhatsz, örömet találhatsz mindennapi munkádban.
- Az egyház megújulásához te is hozzájárulhatsz.
- Ha egyházi szolgálatba lépsz, sok embernek segíthetsz túlélni, vigasztalódni, az élet értelmét keresni, közösségben élni.
- Elhivatott, jól képzett, elkötelezett munkatársakat vár az egyház. Rád is szükség van.
- Ha elhívást érzel, ne félj dönteni az egyházi szolgálat mellett!

RÁD IS SZÜKSÉG VAN!

Ha szívesen vagy emberek között, ha örömmel beszélgetsz jó társaságban, barátaiddal, ismerőseiddel, ha jó szívvel nyújtasz segítő kezet a rászorulóknak, jelkezz! Erősítsd a tudatos, hitvalló keresztények jelenlétét. Az ő önkéntes és lelkes vállalásaik sokfélesége fogja a jövő egyházának egységét építeni és fennmaradását segíteni. Gondolod, hogy csökkent az egyház tekintélye? Valójában a tekintélyi egyház helyébe egy új típusú egyház lépett. A felnőtt, érett hitélet olyan kiscsoportos struktúrákat hoz létre, melyekben a tömegtársadalomban élő ember számára a keresztény hit valódi útmutatást, örömet, valamint igazi segítséget és vigaszt nyújthat. A hit elmélyülés, mert lebocsátja gyökereit a Biblia mélységei felé, és onnan vesz táplálékot; az Istennel való párbeszéd és a felebaráti szeretet áldozatkész gyakorlása: ez képes megragadni a mai embert a maga személyes útkeresésében, küzdelmei között.

Egyházunkat, a Magyarországi Evangélikus Egyházat a jövőben sem lehet lelkészek nélkül elképzelni. A jövő lelkése közösségépítésre alkalmas személyiség, akinek a hite Jézusban bízó, szeretetben látható, a másik embert is Jézushoz segítő, mindent akadályt legyőző. Tehát szívesen dolgozik csapatban, és igyekszik helyzetbe hozni a csapattársakat. Képes meglátni és megláttatni az elérhető lehetőségeket, megteremteni a továbblépéshez szükséges feltételeket úgy a lelki, mentális, mint anyagi és infrastrukturális kérdésekben. Ehhez folyamatos továbbképzésre van szüksége, teológiai és lelki értelemben egyaránt. Erre a nehéz, de szép hivatásra, az evangélikus lelkési pályára várjuk a jelentkezőket.

Kondor Péter • a Déli Evangélikus Egyházkerület
újonnan megválasztott püspöke

HÍV AZ EGYHÁZ – VÁRNAK AZ EMBEREK!

Mit jelent elkésznek lenni? Emberekkel foglalkozni, lelki módon. A legszebb, ami történhet veled, ha valaki megbízik benned annyira, hogy kitárja előtted a lelkét. Lelki élete mindenkinek van, kinek fejlett és ápolat, kinek kissé fejletlen és elhanyagolt, de az ember nem létezhet lelki élet nélkül! A lelkész pedig a lelki élet fenntartásáért, erősítéséért, gazdagításáért dolgozik, és ezt úgy teszi, hogy emberek közé megy.

Ha emberekkel akarsz foglalkozni, sokféleképpen megteheted. Többféle szakma, segítő foglalkozás kínál erre lehetőségeket, de a lelkész mind közül kitűnik abban, hogy nem önmagában nézi az embert, hanem egy kapcsolatban, mégpedig a transzcendenssel, Istennel

Nagy múltja van ennek a kapcsolatnak. Könyvtárai az irodalma, gazdag hagyományt örököltünk. De mindez a lelki gazdagság visszavezethető egyetlen könyvre, a Bibliára.

Ez a könyv többre képes valamennyinél: úgy szól a lelkedhez, ahogyan semelyik sem. Szólit, és Te válaszolhatsz rá. Ha megteszed, az a hit. A hit a mi válaszuk Isten hívására.

A Biblia egyik legfontosabb mondata Jézusnak ez a felszólítása: „Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába, mert az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” Ez az egyház hívásának az alapja. Ezért hív az egyház.

Az aratás képe a sok tennivalót hivatott érzékeltetni. Hol van sok tennivaló? Az emberek között! Sok köztük az elkeseredett, a magányos, a nyomorban élő, a beteg, a kallódó, a félelmeiktől vezérelt, az ideológiák által uralt, a felelőtlenül élő. De az emberek várják a segítséget, és van, amikor csak a lelkész tud segíteni és a szabaduláshoz elvezetni. És azért ő, mert egy olyan Szabadító küldi, egy olyan Mester küldésére indul el, akinek mindenki fontos és értékes.

Az igazi spiritualitás nem undorodik az ember profán oldalától, nem húzódik félre megvetéssel az emberek mindennapi életének parányi mozzanataitól, hanem éppen ellenkezőleg: lelkesedéssel vegyes szeretettel szemléli a nyüzsgést, a sietséget, a fontoskodást és mindez megihleti.

Mitől érezzük olyan megkerülhetetlennek Jézus szavait? A mindennapok világához való eleven kapcsolat miatt.

A Názáreti nem az elvonulást, a közemberektől való távolmaradást kereste, és nem is a kevés kiválasztott és bennfentes társaságára vágyott. Hol egy vámszedő vagy néhány halász, máskor egy háziasszony vagy egy farizeus társaságában találjuk. Ebből tanulhatjuk meg, hogy mi is a szeretet. Ezt a szeretetet nem a kötelességtudat ösztönzi, nem azért tesz így, mert tudja, hogy le kell hajolnia az emberekhez, még csak nem is a félelem, hogy ha nem így tesz, akkor leleplezik, és kiderül, hogy valójában nem is érez igazán mást, mint közönyt vagy megvetést. Ezt a szeretetet az igazi és tiszta érdeklődés mozgatja.

Ezt a Mestert akarjuk követni, és ezért hív az egyház és várnak rád az emberek!

Réz-Nagy Zoltán • EHE, Budapest

Ne saját érdeked vezessen. Olyan ügyet keress, amely nem te magad vagy, hanem aminek a szolgálatában állhatsz. Így nyered meg az életet.

Ne riadj vissza attól, hogy te húzod a rövidebbet. Ez az út vezet az igazságszághoz.

Ne bánd, ha elszalasztasz valamit. Ezzel hozzájárulsz a föld megőrzéséhez. Sohase törekedj győzelemre. Ez a béke útja.

Ne akard, hogy igazad legyen. Ez az út vezet az együttéléshez azokkal, akiknek igazod van.

Ne csak magadról gondoskodj. Ez a boldogság útja. Ne próbálkozz megteremteni a biztonságot, Így szabad maradsz, utad pedig nyitott a jövőre.

• Jörg Zink

JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJÁRA

A 451. ének: „Lelki próbáimban” dallamára (alkalmazkodó ritmusban)

1. Téged áldunk, Krisztus: igaz Pásztorunk.
Néped, nyájad őrzöd, hozzád tartozunk.
Életeddel táplálsz, élő szeretet!
Világunk mezőin irgalmad vezet.

2. Szavad szólít minket, új utakra hívsz.
Tanítvánnyá válik mind, ki benned hisz.
Tágas téren járunk hálás lélekkel.
Teljes gazdagsággal te töltesz majd el.

3. Téged kérünk, Krisztus, bátor szívet adj!
Lelkeddel tanácsold, óvd szolgálodat:
Nehéz küldetésben terhet viselőt,
Magányosan küzdőt, benned kétkedőt.

4. Szereteted hűség, Lelked égi Társ.
Hivatásunk útján áldással vársz.
Országodba ér el, ki benned marad,
Pásztorok szolgálja, Krisztus, el ne hagyj!

5. Növekszik az Élet ott, hol szól igéd.
Kegyelem vetését szórod szerteszét.
Közösséggé formál, ahol él a hit,
S szereteted rejtett hatalma lakik.

Varga Gyöngyi • EHE, Budapest

ELHÍVOTTAK IMÁDSÁGA

Uram, amikor céltalanul jártam-keltem, és azt hittem, teljesen mindegy, mit teszek, te megüzented nekem, hogy szeretsz, és rengeteg terved van velem. Sosem hallottam volna meg, ha **az a valaki** a maga idejében nem veszi észre, hogy őt lelkésznek hívod, és életeket befolyásoló üzenetet bízol rá. Uram, emlékszem, amikor olthatatlan kíváncsiság töltött el: miért ilyen a világ? Hogyan jött létre? Honnan tudhatom, mi a jó és mi a rossz? Akkor valaki mellém ült, és elkezdtünk beszélgetni. Nem ilyen ember lennék, ha **az a valaki** a maga idejében nem hiszi el neked, hogy hittantanárnak kell lennie.

Uram, máig érzem a bőrömön, hogy teltek a percek, és mi nem hagytuk abba az éneklést, szinte a föld fölött jártunk. Csak így tudtuk kifejezni, mennyire jó kereszténynek lenni, közjűk tartozni. Mi lett volna, ha **az a valaki** nem érti meg: azért érdemes kezébe venni a gitárt, hogy téged dicsőítsen?

Uram, te ma is tanítványokat hívsz. Adj bátorságot **nekik**, hogy meghallják! Adj bátorságot **nekem**, hogy meghalljam! Ámen.

Szabóné Mátrai Marianna • EHE, Budapest

EGY PILLANAT

Raktori ajánlás

Az élet legszebb pillanatai azok, amikor egy sorskérdésünk hirtelen és egyértelműen megvilágosodik előttünk. Nagyon kedvelem ezeket a percek. Fantasztikus dolog, ha biztosan tudom, kivel és merre megyek tovább. Nincs bennem szomorúság, kétség vagy félelem. Ezek a biztos pillanatok nagy energiát és hihetetlen magabiztosságot adnak. Szükségünk van rájuk.

Ugyancsak örömteli érzés, ha józúen tudunk dönteni egy számunkra életbevágó témában. Ezek sorába tartozik az a kérdés, hogy mi legyen a hivatásom, milyen pályát válasszak. Nagyon korán megkérdezik a kiskgyerektől: mi szeretnél lenni? Később saját kérdésünkké válik, az egyik legnagyobb kérdéssé: milyen hivatást választasz? A választadáshoz szeretnénk most egy meghívást átadni.

Nem titkolt szándékunk ebben a kiadványban, hogy kedvet és bátorságot ébresszünk fiatalokban az egyházi pályák és hivatások iránt. Ma is nagy szükség van azokra a fiatalokra, akik úgy érzik, ők tudnak valami egészen sajátosat „lépni” másokért, és látnak fantáziát abban, hogy a keresztény közösségek építésén dolgozzanak. Külön személyes ajándék az, ha valaki a lelkési vagy a hittanári pályához érez kedvet. Egy egyszerű érzés is elég az induláshoz: szeretném azt csinálni, amit az iskolalelkészünk. Szeretnék úgy dolgozni, ahogyan a gyülekezetünk lelkése végzi a munkáját. Ha ilyen gondolatunk van, akkor beszéljünk erről bátran a hittanórai, ifjúsági köri társainkkal vagy a lelkészünkkel, hittanárunkkal! Isten Szentlelke egy nagyon apró kis jelzéssel, lelkünkben motoszkáló érzéssel is elérhet minket. Vezethet a döntés felé. Egyre erősebben hallom: rád szükség van az egyházban. Néha már azt kezdem érezni, hogy a tudásomra, tehetségemre és a szeretetemre sokan várnak a jövőben ezen a pályán. Az elhívás így érlelődik.

Életem felejthetetlen pillanata az, amikor egy forró nyár végi napon egy lelkészavatáson a szombathelyi templomban én is megértettem, hogy mégiscsak lelkésznek kellene lennem. Minden pályaválasztás csodás perce az életnek. Gyermekeimé is, sok ismerősömé is megmaradt emlékezetemben a maga fényében.

Örülünk annak, ha ez a kis füzet több fiatalban is ilyen pillanatot ébresztene. Felszínre hozná a mélyben már meglévő, de bizonytalan vágyat az egyházi munka iránt. Egy biztos, nagy szükség van ma az evangélikus egyházban fiatal emberekre, akik átveszik és saját kortársaik számára lelkesen hirdetik és tanítják a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot. Egy csöppnyi belső hangra is bátran hagyatkozhatunk, mert Isten megsegít minket ebben a döntésben. Egy rövid imádságot pedig jó elmondani: mutasd meg tervedet velem kapcsolatban, Istenem, és adj bátorságot a döntésemhez! Így legyen!

Szabó Lajos • EHE, Budapest

ISTEN HOZOTT!

Makoviczky Gyulának hívnak. Anyai és apai ágon is evangélikus családból származom. Felvidéki magyar és sváb felmenőim vannak. A híres pécsi gyülekezetben mindig otthon voltam. Gyermekbibliai kör, gyermek-istentiszteletek, hittanok, konfirmáció természetes módon tartoztak az életemhez. Jó mestereim voltak a pécsi gyülekezetben. A lelkészekre és a gyülekezeti tagokra nagy hálával gondolok. Olyan arcokat, gondolatokat, beszélgetéseket, élményeket őrzök, melyekhez nehezebb időszakokban bátran nyúlhatok vissza.

Pályaválasztás: megfordult a fejemben a gondolat, hogy lelkész leszek. Végül arra a döntésre jutottam,

hogy kevesebb kárt lehet tenni a gazdaságban, mint a lelkekben. Így végeztem el a Külkereskedelmi Főiskolát, majd pedig a Közgazdaságtudományi Egyetemet. Tanulmányaimmal párhuzamosan formálódott Isten tervebe történő belesimulásom. A Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetség megalakította helyi csoportját Pécsen is. Sok barátommal együtt csatlakoztunk. Táborokat, évközi programokat szerveztünk mozgássérültek számára. Hatalmas, leírhatatlan élmény volt. A „Bárka”, vagyis a mozgássérültek segítségével létrehozott közösség tanított meg arra, hogy nincs sérült ember. Isten gyermekei

vagyunk, akiknek le kell számolniuk a normalitás mítoszával. A normális ember tökéletes, fitt, független individuum. És mert így gondolkodunk, a sérült ebben e torz gondolkodásban mindennek az ellentéte. Ha sérült testileg, akkor biztosan szellemileg is. Az alap, hogy gonosznak kell lennie. Úgy tekint rájuk a világ, mint akik nem tudnak szeretetet adni és nincs is rá szükségük. Ez fejeződik ki a szegregációban, a szánalmas épített környezetünkben. Itt lett számomra egzisztenciális kérdés a Jézus-ügy.

Beadtam a jelentkezést az evangélikus teológiára. Későn érőként, túlkorosként kerültem oda. Az egyik professzor így köszöntött: „Maga az a Bárkás Makoviczky?” Ha vannak mérföldkövek az ember

életében, akkor ez mindenképpen a legnagyobb volt. A teológián tilos engedély nélkül emlékköveket állítani, de ha a Luther-szoborra néztem, mindig elmosolyodtam. Lutherrel egyébként is elég jóban lettem. A teológia után tizenkét évig szolgáltam a szegedi gyülekezetben. Öt éve dolgozom Nagykanizsán és a környező öt település gyülekezetiben. Szeretek lelkész lenni.

Makoviczky Gyula • Nagykanizsa

„Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.” • Lukács 9,24

„...ÉS A NYÁJ...”

Lelkeszi/esperesi hivatásban

A Szentírásban sok, számomra kedves rész van, de összefüggő elbeszélésként az ószövetségi József története az, amely a maga mélységeivel és magasságaival a legtöbb élethelyzetben megtalál. Talán azért, mert már ebben is megmutatkozik Istennek az egész nép megmentésének szándéka egy kiválasztott emberen keresztül – még ha nem is úgy és akkor, ahogyan azt mi gondolnánk vagy elterveznénk.

Ez a kalandorozat indul el az édesapának azzal a mondatával, hogy „Menj és nézd meg, hogy jól vannak-e testvéreid és a nyáj!” (1Móz 37,14)

Amikor 2016 februárjában ezt választottam esperesi szolgálatomat kezdő székfoglaló beszéd alapjául, akkor nem volt nehéz rátekinteni arra, hogy Józsefnek sok testvére volt. Egész pontosan tizenegy. Éppen ennyi anyagyülekezet van az egyházmegyénkben. Aztán innentől nem melegítettem jobban a párhuzamot, hiszen jól ismerjük a folytatást, a testvérek beledobják Józsefet a kútba. . . Viszont azt megláthatjuk, hogy ezzel egy olyan kalandorozat indul el, melyben Isten kegyelmének megtapasztalása, a hit cselekedeteinek megnyilvánulása az elkényszerített kedvencet – kúton, Potifár házában és börtönön át – komoly államférfivá, népek megmentőjévé, a Messiás előképévé is tette.

Mert nem mi vagyunk azok egyedül, akik döntünk a sorsunkról. Nem mi, hanem Isten az, aki elhív és felhasznál bennünket lelkészként, esperesként, egyáltalán olyan testvérként, aki tud érdeklődni az iránt, hogy vannak a többiek. És amikor érdeklődtünk a testvérekről, akkor még azt is kérdezzük meg, hogy van a nyáj! Jó pásztor vasárnapján különösen is: Hogy van a nyáj? Hogy vannak azok, akiket a hétköznapi életben a testvérek őriznek, és egyes gyülekezetek ünnepein, egyházmegyei alkalmakon találkozunk – mert jó egy nagyobb közösséghez tartozni, az akolmeleget érezni.

Ha mi is meghallunk egy ilyen hívást, akkor hiszem, hogy – Józsefhez hasonlóan – a mi életünk mélységein és magasságain keresztül is megmutatkozhat Istenünk kegyelme. Lelkészként, esperesként eszközök lehetünk ebben.

Mesterházy Balázs • Harka

AHOL AZ ISTENNEK TETSZIK...

A lelkeszi szolgálattal egyre szélesebb körben találkozhatunk, az egyházon belül és kívülből állóként is: oktatási intézményeinkben, a szeretetszolgálatban, a társadalmi közéletben és a média különféle adásaiban. Legtermészetesebb helye mégis a gyülekezet, hiszen a gyülekezeti környezetben van igazán otthon és elemében. A közösségben, az elhívottak és meghívottak körében végzett szolgálat, az ige és a szentségek körül zajló eleven egyházi élet legtöbbször a lelkeszi szolgálat megindulásának és megérkezésének is a helye, az elhívástól egészen a hivatás gyakorlásáig.

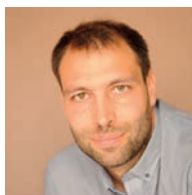

Személyesen is elmondhatom, hogy egy gyülekezet körében, az ifjúsági munka és a közösségi élet megújuló fázisában lettem szolgálatteltevővé, aminek kiteljesedő folytatása lett a lelkeszi hivatás. A biztonságtevő, igei és pásztori szolgálat szépségét aligha lehet aktív bekapcsolódás nélkül megtapasztalni. Ebben a folyamatban pedig a hivatásuknak élő lelkészek pozitív hatása ugyancsak döntő jelentőségű. A Biblia szeretete, az igehirdetések hallgatása, az istentiszteleteken és alkalmakon való hűséges részvétel együtt juttathat el arra az alkalmasságra, amely a teológiai tanulmányokhoz is mindvégig feltétlenül szükséges.

Ahol és amikor Istennek tetszik (ubi et quando visum est Deo), ott születik meg a hit és az elhívás – írja az *Ágostai hitvallás*. Az „ahol” mindenekelőtt a gyülekezet, hiszen világosan megtudjuk a Szentírásból és az egyház történetéből, hogy Isten – a család mellett – mindenekelőtt a gyülekezet közösségét rendelte az egyes ember és a kisebb-nagyobb közösségek életének a megújítására, megszentelésére. A lelkeszi szolgálatot sem felébreszteni, sem megerősíteni nem tudja és nem akarja megfelelőbb és áldottabb helyen, mint az életet hordozó gyülekezetben.

Korányi András • EHE, Budapest

MAGVETÉS A JELENBEN A JÖVŐ REMÉNYSÉGÉVEL

Iskolában szolgálni sokaknak talán nem tűnik többnek a vallás tanári létnél. Pedig az iskolalelkész sokszor éppen a lelkesítői szolgálattal foglalkozik. A költségvetést elkészíti a gazdasági vezető, a munkáltatás és a vezetéssel kapcsolatos jogi és bürokratikus kötelezettségek az intézményvezetőt terhelik. A lelkesítő marad az igehirdetés, a tanítás, a lelkipálya, a közösség építése. Mindez pedig sokszor a legszínesebb közegekben.

Igehirdetés nem csak gyerekeknek, sokszor teljesen tele templomokban és sportcsarnokokban, formákat fészegetően és interaktív, mozgalmas alkalmakon. Tanítás különböző korosztályokban szakmai igényességgel, mégis a személyes bizalommal lehetőséggel olyasmiről, ami (örök)életbe válogóan fontos. Lelkipálya, mert az élet sűrűjében gyakran derül ki, hogy valaki támaszra szorul, segítségre vár, de soha nem jutott volna eszébe, hogy ez ügyben egy lelkesítőt is megköszönhet.

Az iskolalelkész az a lelkesítő, aki az emberekkel legtöbbször nem szabadidejükben, hanem hétköznapi munkájuk végzése közben és ezzel együtt mindennapi gondjaik és kihívásaik közepette találkozik. Őt is hétköznapi emberként ismerhetik meg sokan, s így mutathat meg valamit abból, hogy mit jelent Jézus tanítványának lenni ezekben a helyzetekben.

Az iskolalelkész nem magányos harcos: egy folyamatosan pezsgő közösség veszi körül. Adottság, hogy csapatban dolgozhat, számíthat a segítségre, sőt számolnia kell mások közreműködésével. Iskolában szolgálni azt is jelenti: a keretek adottak, a határok azonban szinte végtelenek.

György Dávid • iskolalelkész

„EGY KIS BÁTORSÁG, NEM KELL TÖBB!” LELKESZAI SZOLGÁLAT GYEREKEK ÉS FIATALOK KÖZÖTT

„Giga Activity-parti lesz az ifin. OMG, YOLO! Peace!” — A Kaposvári Evangélikus Egyházközség évekként az azt tűzte ki legfőbb célként, hogy a gyermekeket és családjaikat még inkább bekapcsolja a gyülekezet vérkeringésébe. Istennek hála, évről évre gyarapszik is a hittanosok száma. Ez nagy öröm, de nagy felelősség is. Hogyan hozhatjuk őket és családjaikat még közelebb a gyülekezethez? Szervezünk adventkoszorú-készítő délutánt, karácsonyi családi napot, jótékonyági bált, húsvéti tojáskereső délelőtti templomkertben, nyár-

kezdő családi napot a Deseda tónál, „72 óra kompromisszum nélkül” önkéntes napot, közös családi és ifjúsági hétvégéket, és még sorolhatnám tovább. De kezdjük az elején! Hogyan is történik ez nálunk?

Hívtatok

„Szeretettel hívlak és várlak a következő alkalmunkra, amelyet . . . tartunk!” — látszólag minden így kezdődik. Azonban a mai világ számos lehetőséget tartogat, amely már a meghívást is különlegessé teheti. Nem elég csak hirdetni vagy szórólapot készíteni egy alkalomról, hanem meg lehet osztani Facebookon vagy Instagramon is, sőt képet is lehet posztolni róla. A lényeg, hogy tegyük minél látványosabbá a hívást: „OMG, YOLO! Peace!” — Talán tilos ez? Dehogy! Inkább egyszerű lehetőség.

Itt vagyok

Ha a kellően figyelemfelkeltő hívás megtörtént, a következő nehézség ekkor kezdődik. Nem elég egy programot meghirdetni, meg is kell szervezni, és olyan tartalommal megtölteni, amely élményt nyújt a résztvevőknek. Az igazi élmény, hiszem, Krisztus örömhíre. És ha jó a tálalás, és van mellette elhívás, bátorság és kreativitás, a Szentlélek működni kezd!

Maradok

Ha pedig a Szentlélek működik, akkor más lehetőség nem jöhet számításba, csak egy: Maradok! Tudom, mindez leírva egyszerű, megvalósítani persze nehezebb. De ahogy a M.I.S.K.A. együttes slágerében is hangzik: „Egy kis bátorság, nem kell több!” — Kaposváron nincs ebben hiány.

Pongráczné Györi Boglárka • Kaposvár

A SZÉPSÉG

Miközben a szépségről gondolkodom, Debussy elbűvölő muzsikája szól.

Szeretem a Clair de lune-t. Talán azért, mert olyan, amilyen én is vagyok egy kicsit. Játékos, szentimentális, gondolkodó, szemlélődő, ábrándozó, a maga módján szép és szabad lélek. Azonban nemcsak ez vagyok. Ha mai zenei világgal illusztrálnám, a személyiségem egy része Paul Kalkbrenner pragmatikus-techno világával ábrázolható, a Gutes Nitzwerkben, a Buholdban visszhangoznak a mindennapjaim.

Céltudatosság, pontosság, keményég, határozottság, határidők, esetek, megoldandó feladatok. Szeretem ezt a dinamikát: gyors, változatos, fárasztó, sohasem felszínes, szürke színű világ.

Ha elképzeled egy büntetés-végrehajtási intézetben dolgozó evangélikus lelkész életét, bizonyára minden eszedbe jut erről, csak nem a szépség. Talán az is, hogy nem nőnek való ez a feladat és nem is perspektivikus, hiszen ott „csak bűnözők” vannak. Mielőtt elakadnál ezeken a sztereotip elképzeléseknél, gondold végig Ludmilla Ulickaja ukrán írónő szavait: „A szépség annak a kérdése, hogy mire állítjuk be a szemünket és a tudatunkat. Ha valaki a világból a kegyetlenséget és az iszonyatot akarja látni, hát abból nagyon sok van. De ha az irgalomra fókuszálunk, a valódi értelemben vett szépre, akkor meglátjuk. Be kell állítani az optikát.”

A jézusi optika mindig az irgalomra fókuszál, nem a külsőre. Ez a legszebb, ott is, ahol a csúffal, a rosszal, a bűnnel szembesülsz, s ugyanakkor a magam életével is mindenkor. A börtönben a hitnek, a reménységnek, a szeretetnek különleges jelentése van – nemcsak a szavak szintjén. Én is ajándékba kapom minden nap, és adhatom azoknak, akik a jézusi optika értelmében számomra a legszebbek: az Isten irgalmára, kegyelmére szorulók.

Örülök annak, hogy evangélikus lelkészként börtönlelkézi szolgálatot végezhetek.

Vári Krisztina • börtönlelkész

ERŐ AZ ERŐTLENSÉGBEN

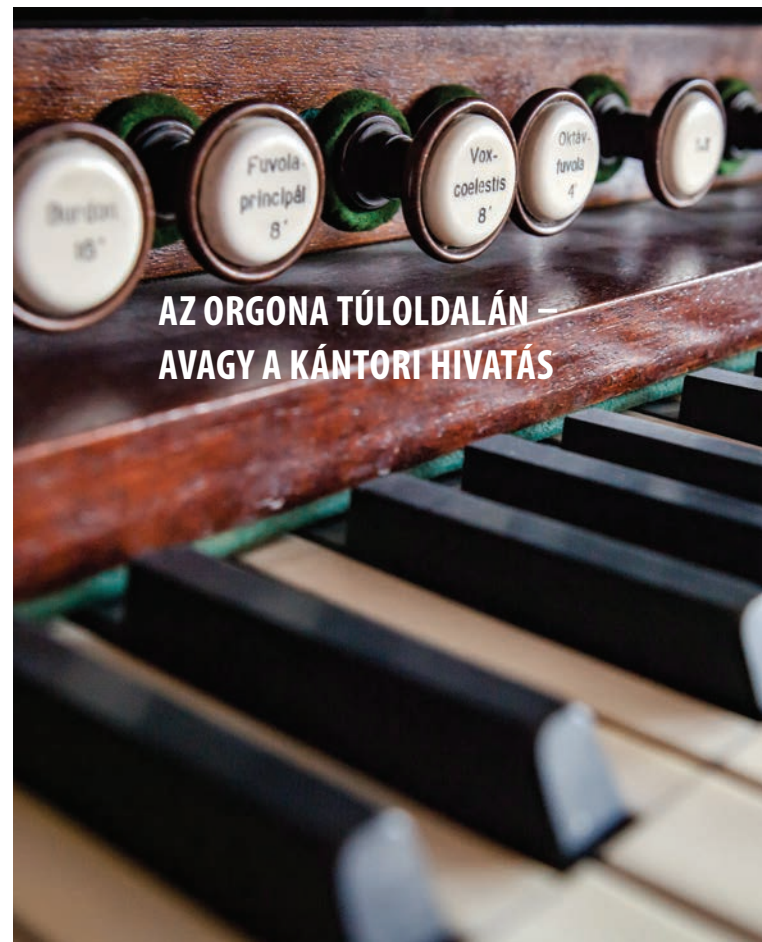
Melich Mihálynak hívnak. A Magyarországi Evangélikus Egyházban szolgálok, egy speciális területen. Nyíregyházán a Jósza András Megyei Oktatókórházban már ötödik éve kórházlelkézi feladatot végzek. Miért éppen ebben a különleges munkaágban? Küldtek vagy választottam? Egyrészt természetesen felkértek rá, de személyesen motivált az is, hogy ez a megbízás nem volt ismeretlen számomra. Egyházban elkezdett szolgálatom előtt az egészségügyi különböző területein dolgoztam. Mondhatom azt is, hogy gyermekkoromtól mindig késztetést éreztem arra, hogy nehézségben lévő embertársaimon segítsék. Olykor láthatóan manifestálva a krisztusi szeretetet, mások meg éppen az esetlen szavakon keresztül, mint „közvetítő”. Mit fed le ez a munkaág? Sokan gondolják úgy, hogy egyhangú. Aki belepillant, megláthatja, mennyire színes, sokrétű, izgalommal, kihívásokkal teli. Beteglátogatás, lelkipozíció, szentségek kiszolgáltatása, alkalmi káriszolgálatok, előadások szervezése vagy éppen megtartása, csoportmunka egy kórházi szakmai teamben, és még sorolhatnám. Nemcsak egyfokozatú, mert az egészségügyi személyzet lelki „karbantartása” ugyanolyan fontos. És természetesen a saját lelki „egészségem” megőrzése is. Ennek segítésére szakmai konferenciák, havonta történő találkozáskor, lelki beszélgetések, esetfeldolgozások segítenek. Sok öröm és nehézség, amelyben meg tapasztalom, hogy Isten az erőtlent nagyon erőssé teszi. Szolgálatom kapcsán igéje motivál és vezet: „Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek.” (Jób 6,14a)

Melich Mihály • Kórházlelkész

„A hivatás az, ahol a szenvedélyeink találkoznak a világ szükségleteivel.”

• Steve Biddulph

Kiskorom óta hitem mellett a másik biztos pont a zene volt az életemben.

Amint alkalmam nyílt rá, beiratkoztam a gyülekezetünkben működő zeneiskolába, és a hét-nyolc év furulya-, majd klarinéttanulás mellett egyre inkább kezdtem a zongora, majd az orgona irányába elindulni. Kántorunk tanított, és nem titkolt célom volt, hogy egyszer majd én is követhessem a példáját. 2009 óta ötször vettem részt a főtí kántorképző júniusi tanfolyamán, ami megerősített elhatározásomban. Teológiai tanulmányaimat 2014-ben kezdtem, de akkor még csak osztatlan hittanár-nevelőtanár szakon, e mellé vettem fel 2015-ben a kántorszakot. Tanárait és egyetemi lelkészünk is biztatott erre, mivel már elsőéves koromtól vállaltam zenei kíséretet a reggeli és az esti áhítatokon. Nagy öröm volt számomra, hogy felvettek.

Egyáltalán nem bántam meg ezt a választást, és bár nem egyszerű összeegyeztetni a kántorszakot a hittanár szakkal, mégis úgy érzem, így vagyok a helyemen. Hétvégenként hazajárok, hogy az otthoni gyülekezetünkben kántorizáljak, ez mindig nagy lelki feltöltődés számomra. Eddigi szolgálataim során volt szerencsém az ország több pontján is megismerkedni a templomokkal, és kevés helyen találkoztam szakavatott kántorral. Főállású kántort inkább csak a nagyobb városok tudnak foglalkoztatni, de fontosnak tartom, hogy legyen, aki megszólaltatja és kíséri a gyülekezeti énekeket az istentiszteleteken. Akár csak két szólamban, akár virtuóz játéktechnikával, a lényeg: ne csökkenjen, sokkal inkább növekedjen a zenét szerető és játszó emberek száma gyülekezetéről gyülekezetre, hogy a zene nyelvén is méltón dicsőíttessék Isten.

John Lennon mondta: „Isten azért teremtetta a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni.” Vallom, hogy vannak olyan pillanatok az életben, amikor szavakkal nem lehet elmondani érzéseinket, mégis szeretnénk kifejezni azokat; ilyenkor csak a zenéhez fordulhatunk. Ez az egyetlen nyelv, amelyet mindenki megért, származásától függetlenül. Isten hatalmas ajándék ez. „A zene ott kezdődik, ahol a szó hatalma véget ér.” (Claude Debussy)

Kutschi Renáta • EHE, Budapest

DIAKÓNIA NÉLKÜL NEM EGYHÁZ AZ EGYHÁZ

Magam sem gondoltam húsz évvel ezelőtt, amikor lelkésszé szenteltek, hogy a legérdekesebb értelmiségi hivatást űzhetem. Tudatosan használok kevésbé magasztos kifejezést, mert meg vagyok győződve arról, hogy aki alapvetően humanán beállítottságú, és Isten megszólította akár egyszer is, sőt kis világában, iskolájában, gyülekezetében erre biztatást is talál, bátran vállalhatja a teológiai tanulmányokat!

Ez nem túlzás. A papi-lelkésszi szolgálat sokrétű, hisz a kicsiny gyermektől az idős testvérig, a munkástól a professzorig, a házasságra készülőkől a hatvanéves házassági évfordulót ünneplőkig, örömben és bánatban szinte mindenkivel együtt imádkozunk, és értük dolgozunk. Igazi közösségformáló, egyben szent szolgálatot végzünk.

2000 óta a lelkésszi munka mellett intézményvezetői feladatokat is ellátok Szombathelyen. Mindez egyházam támogatása mellett némi szociális és egyéb, a teológiát kiegészítő ismeretek megszerzésével járt. A magyar társadalomban óriási igény van az egyház szolgálatára a segítségre szorulóknak között. A diakónia nem célja az egyháznak, hanem hitünk gyümölcse, hisz a legfőbb Diakónus, Krisztus szolgálatába állunk, amikor önkéntes munkát szervezünk, intézményt alapítunk, adományokat gyűjtünk, innovatív célokat tűzünk ki magunk elé. A lelkész feladata mindenekelőtt, hogy teológiai szaktudására alapozva, de mindig a Szentlélek segítségéért esedezve szeretetszolgálatot végezzen és végeztesen, amely nem választható

el az istentiszteleti élettől és különösen az oltári, vagyis a papi szolgálattól. Az intézményes diakónia a helyi evangélikus gyülekezetet szoros kapcsolatba helyezi a társadalommal, emeli az egyház világ előtti tekintélyét és az evangélikus közösség erősödését, vagyis missziós célokat is szolgál.

Sok fiatal mondja: szeretnék az egyházban szolgálni! Szívesen foglalkoznék drogokkal, fogyasztékkal élőkkel, hajléktalanokkal, idősekkel, de mit ad nekem ehhez az egyház? Miért tanulnék az egyházban?

Az evangélikus egyház várja és hívja a fiatalokat! Naponta tapasztalom, hogy úgy szolgálhatok és dolgozhatok, hogy közben formálisan is az Isten országa építésének első vonalában állok, mégpedig az apostolok nyomában, tehát nem kétséges, hogy minden terhével együtt szent hivatásban és harmóniában élhetek.

Gregersen-Labossa György • Szombathely

Elhívtál engem, Uram, szolgálatodra, hálás vagyok, hogy megértettem szavadat. Eléd viszem most kéréseimet, Atyám, kérlek, hallgass meg engem kegyelmesen!

*Adj szolgálatomhoz **erőt**, hogy mindig akkor és ott tudjak helyesen dönteni és cselekedni, ahol arra szükség van, és Te úgy kívánod.*

Adj, Uram, **kitartást** a szolgálathoz, hiszen utunk olykor nehézségeken át vezet, és nem fordulhatunk vissza vagy menekülhetünk el. Ez azonban csak veled és általad lehetséges, ha nem vagyunk türelmetlenek, és nem próbáljuk meg egyedül megoldani a problémákat.

*Atyám, adj **kreativitást**, hogy élő gyülekezetek legyenek Lelked munkájának gyümölcsei, ne engedd, hogy csupán módszerek bűvöletében akarjunk előre lépni.*

Adj, Uram, **megértést, elfogadást és bölcsességet**, alázatos **szívet** és **nyitott fület**, mely képes a hallásra, hogy mind veled, mind egymással akaratom szerint viselkedjünk, tanuljunk és épüljünk lélekben és szeretetben.

*Adj, Atyám, **élő és gyümölcsöző hitet**, hogy bátran tegyünk vallást Krisztusról és a te üdvözítő munkádról, nemcsak a magunk, hanem mások szívét is megnyitva ezzel, és vendégek lehessünk majd eljövendő országod asztalánál! Ámen.*

Németh Kitti • EHE, Budapest

ISTEN BOLONDJAI

„Aki a huszonegyedik században teológiára készül, az bolond!” — gondoltam tizenhét évesen, és gondolhatod Te is, kedves olvasó. Az, hogy ma az EHE hallgatója vagyok, nagy és hosszú vívódások gyümölcse: a lelkészek társadalmi megbecsültsége nem veresdi az égboltot, ahogy összességében kereszténynek lenni sem egy „menő” dolog. Amikor meghallják az emberek, hogy hívő vagyok (meg most már, hogy teológus), a népszerűségi statisztikám, mint ahogy az „iksznégyzet” függvényen, szigorúan monoton csökken. De nemcsak a társadalom, a bennünk lévő gát is azt súgja: „Nem vagyok én erre méltó, alkalmatlan vagyok, meg amúgy is: ki képes megtanulni a héber ábécét?”

Nem mi vagyunk az elsők ezekkel a gondolatokkal.

Amikor Mózeszt elhívta az Úr, kifogásokat keresett: „Hátha nem hallgatnak rám”, „Nem vagyok ékesen szóló”. Vagy Jeremiás hasonló helyzetben: „Hiszen nem értek én a beszédhez, túl fiatal vagyok!” Tele vagyunk kétségekkel, érzünk valamit: engem érdekel a teológia, én szívesen beszélnék róla, valahogy megszólít az Isten, de mégis erősebb bennünk a kifogás. . .

Kedves olvasó, van egy jó hírem: Isten elhívása erősebb lesz a kételyünkénél! Válgatunk Jónássá, akit elhív Isten Ninivébe, hogy ott prédikáljon, de ő pont a másik irányba indul el, mert a kifogásai, az ellenkezése őbenne erősebb volt. De nem juthatott messzire: az elhívás Ninivébe szólította Jónást! Isten rendelkezett: Jónásnak feladata van, Ninivébe kell mennie! Ahogy Mózesnek ki kellett vezetnie a népet Egyiptomból, és Jeremiásnak hirdetnie kellett az Isten szavát, úgy van nekünk is feladatunk. És hirtelen megsemmisül minden kifogás,

hirtelen menni kell. Ahogyan én is mondogattam a kifogásaimat, másik irányba akartam elindulni, tagadni akartam, hogy én a lelkes pályára érzek elhivatottságot, de idővel ledől a fal, nem volt több ellenkezés: Isten rendelkezett!

Kedves olvasó! Én úgy éreztem és érzem, hogy beszélnem kell róla. Hogy hirdetnem kell Isten ígését. Már nem érdekel, hogy emiatt milyen a népszerűségi statisztikám, hogy kereszténynek lenni nem „menő”! Isten rendelkezett: Már nem tudok nem beszélni a hitemről. Isten megbolondított. Ahogy Mózeszt, Jeremiást vagy Jónást. Azt hiszem, ez az elhívás! Te is így érzed, kedves olvasó? Nem baj, tudd meg: jó dolog Isten (jó értelemben vett) bolondjának lenni.

Tiborcz Dániel • EHE, Budapest

TEOLÓGIAI ÚTIKALAUZ STOPPOSOKNAK

Mindenki ismeri a családi fotóalbumokat; mikor a többiekkel összeülve emlékezünk egy-egy alkalomra, végignézzük a képeket, amelyekhez rengeteg történet társul, és amelyekre gyakran kicsit mindenki máshogy emlékszik, de tudjuk, hogy egy család vagyunk, és ugyanazt az eseményt éltük meg, csak más szemszögből.

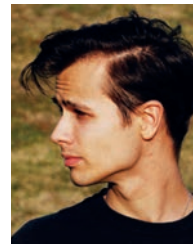
Mi a helyzet, ha a Bibliára is úgy tekintünk, mint egy fotóalbumra? Mint a fényképész, úgy a szentíró is megörökített valamit, amit nagyon fontosnak tartott. A Biblia így egy olyan albummá válik, amelyben gyönyörű és sokatmondó képek vannak.

Isten nem egy használati útmutatót adott a világhoz azzal, hogy a Biblia megírására ihletett embereket.

Képek vannak benne, melyek arról tanúskodnak, hogy igenis voltak pontok, amelyeket muszáj volt bevésni az emberemlékezetbe, és valaki valamikor igazán hitte, amit leírt, és ez a hit az, ami tükröződik a lapokon. És ez az a hit, amelyről bátran tudom azt állítani, hogy valami isteninek az eredménye. Isten maga is tagja a családnak: ő az, aki újra összehív minket, hogy jöjjünk, béküljünk ki, és nézzük meg ismét a régi fényképeket, amelyekben felfedezhetünk valami valódi, közös emléket.

Azóta, hogy ide járok, minden képet szeretek. És tudom, hogy minden kép a valóság mása. Nekünk, teológusoknak azzal kell foglalkoznunk, hogy ezt a valóságot éljük meg és képesek legyünk továbbadni. Erre tökéletes hely a hittudományi egyetem, ahol úgy érzem, olyasmit tanulhatok, ami érdekel. Ahol mindenről lehet beszélni, kérdezni és kétkedni. Ahol olyan közösség van, akik együtt képesek szeretni, tanulni, nevetni, sírni, bulizni és a kápolnában imádkozni. Mi magunk is egy képet alkotunk, és én büszkén vallom magam a közösség tagjának, hiszen minden, amit teszünk, arra készít fel minket, hogy az Istent szolgálva tudjuk úgy élni az életünket, hogy közben nem feledkezünk meg egymásról és magunkról sem.

Slezák Bence • EHE, Budapest

Ez az élet igazi öröme: elhasználdni egy célért, amelynek nagyszerűségét mi magunk ismertük föl, és teljesen megőrlődni, mielőtt még a szemétdombra hajítanának bennünket: hogy természeti erő lehessünk, ne pedig szenvedésekből és fájdalomkból összerótt, önző, lázas, nyomorult kis ember, aki panaszkodik, mert a világ nem annak szenteli magát, hogy őt boldoggá tegye.

• George Bernard Shaw

„Utádat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!” • Zsolt 25,4

„Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet. Közösségben van az UR az őt féllőkkel, szövetségére tanítja őket.”

• Zsolt 25,12–14

AZ EVANGÉLIKUS HITTUDOMÁNYI EGYETEM A KÖVETKEZŐ KÉPZÉSI LEHETŐSÉGEKET KÍNÁLJA:

1. **Teológus-lelkész szak:** egységes, **osztatlan** mesterképzés
2. **Katekéta-lelkipásztori munkatárs alapszak (BA)**
3. **Kántor alapszak (BA)**
4. **Hittanár-nevelő tanári mesterszak (MA)**
5. **Teológus mesterszak (MA)**
4. **Pedagógus-továbbképzés egyházi iskolában**
5. **Doktori képzés**

Bővebb információ az Evangélikus Hittudományi Egyetem honlapján: <http://teol.lutheran.hu>

EGY LEVÉL, KÉT EGYETEM

„Hova jársz egyetemre?” – ehhez hasonló kérdésekkel gyakran találkozok az ember, ha új társaságba kerül, ha régi ismerőssel fut össze, vagy csak egy űrlapot kell kitöltenie. Esetemben ez nem is olyan egyszerű kérdés, de minden egyes alkalommal boldogan adok rá választ, hiszen osztatlan tanárszakosként nem csak az Evangélikus Hittudományi Egyetem, hanem az Eötvös Loránd Tudományegyetem hallgatója is vagyok.

Am az ide vezető út már csak most, visszatekintve tűnik kézenfekvőnek. Végzős gimnazistaként társaimhoz hasonlóan én is nagy döntés előtt álltam: merre tovább? Mi szeretnék lenni? Ilyen és ehhez hasonló kérdések kavargtak bennem, amikor egy szürke januári napon hittanfakultációra igyekeztem, ahol egy levelet tett elé a lelkészem, Csorbáné Farkas Zsófia. A levélben az EHE rektorának tájékoztatója állt a két egyetem közös képzéseiről. Mivel tudtam, hogy történelemből emelt szintű érettségire készülök, kézenfekvőnek tűnt

a történelem–hittan párosítás, amire a lelkészem rögtön fel is hívta figyelmemet. Csakhogy a levelet félretettem, nem foglalkoztam vele. Sokáig azonban nem halogathattam a döntést,

hiszen egyre közeledett a felvételi határideje, nekem pedig szöveget ütött a fejembe a gondolat: mi lenne, ha...? Persze kikapukat keresve más helyre jelentkeztem elsőként, de a levél nem hagyott nyugodni, számtalanszor végigolvastam. Folyamatosan kerestem a kifogásokat, miszerint: nekem úgysem menne, hogy tudnék egyszerre két egyetemet összeegyeztetni? Én kevés lennék ehhez! Ekkor érkezett egy tájékoztató az egyetemről, amely tudatta a felvételi időpontját és néhány információt.

Most már mosolyogva gondolok vissza, hogy még ekkor is kerestem a kibúvót, mondván, nem jó az időpont, nem érek rá. Mégis azt éreztem, hogy nekem el kell mennem, meg kell hallanom Isten hívó szavait. Ez az érzés csak fokozódott bennem, és amikor beléptem az egyetemre, rögtön éreztem: nekem itt a helyem! Egy csapásra világossá vált, hogy ezt kell csinálnom, félre kell dobnom a korábbi kétségeimet, hiszen ez az az út, amelyet Istentől kaptam.

A mögöttem álló időszak rengeteg mindenre megtanított: milyen kettős közösségben élni, megtapasztaltam a kis és nagy létszámú egyetemek előnyeit, hátrányait. De ami a legfontosabb: tudom, hogy a lehető legjobb helyeken készülhetek fel az Istentől kapott szolgálatomra. A hivatásra, amely véleményem szerint nem egyszerű, de az egyik legcsodálatosabb dolog a világon: Isten ígéjét, az ő szeretetét tanítani a gyermekeknek.

Varga Nárcisz • EHE-ELTE, Budapest

